IHAN HYVÄ NÄIN

Mari Vahtokari

Rauman kansalaisopisto, Draaman kirjoittaminen 2022

Henkilöt:

EMMA, tytär, 16v

ÄITI, 37v

I kohtaus

(Emma tulee huoneeseen ja rojahtaa sohvalle, puhuu samalla kännykkään)

EMMA: …joo, joo… no onko darra?..aivan jäätävä…(nauraa)… siiderii, jotain mangojuttuu ja sit ihan perus päärynää… joku Makkonen haki, se on yhen Juhiksen kaveri…eiku se Juhis on yhen Neean joka on mun kans samas matikan ryhmäs, ni sen veli…(nauraa)…eiku se oli vaan kerran kuskina ku me mentiin..

(äiti tulee huoneeseen ja kulkee sohvan takaa kohti vessan ovea)

EMMA: Hei oota vähän. Moi äiti!

(äiti ei vastaa vaan menee vessaan, kuuluu oksennuksen ääni)

EMMA: Mp et mun mutsil on varmaan kans darra… joo joo, se laattaa meiän vessassa…siis en, varmaan oikeest ikinä en oo nähny sitä niinku kännis…joo, kyl se usein ottaa viinii lauantaisin ja sit se lipittää sitä yhtä lasia tyyliin koko illan…nii, sitä samaa lasii..ei..en mä tiiä…mut hei nyt se tulee sielt vessasta, mä käyn kattoo et mikä juttu. Joo, moi.

(äiti tulee sohvalle)

EMMA: No mikä sul on, krapula vai?

ÄITI: Ei ole krapula.

EMMA: Ai onks sul joku oikee oksutauti, älä sit tuu siihen tartuttaa sitä muhun. Mä en todellakaan voi nyt tulla kipeeks ku meil alkaa koeviikko, ja sitäpaitsi mul on treenit huomenna. Ja mä en voi jättää niitä väliin ku sit koko joukkue kärsii jos yks puuttuu.

ÄITI: Ei tää tartu.

EMMA: Et sä sitä voi varmaks tietää.

ÄITI: Kyllä mä voin. Katos ku mä oon, tai siis tää on, tai eiku tota..

EMMA: Mitä sä nyt selität?

ÄITI: Tää on raskauspahoinvointia. Mä oon raskaana.

EMMA: (alkaa nauraa): Ei vittu!

ÄITI: No!

EMMA: Sori. Mut hei oikeesti? Siis toi on vaan niin koomista, siis ku sähän oot vanha, tai niinku jotain tyyliin keski-ikänen ja sit sä sanot et sä oot raskaana. Ethän sä voi olla! (nauraa edelleen)

ÄITI: Kiva nähdä että säkin joskus naurat. Mut tää ei nyt silti ollut vitsi. Ja mä oon kolkytseitsemän, siinä iässä naisen hedelmällisyys on ehkä laskenut mutta…

EMMA: Mä en haluu kuulla mä en haluu kuulla! Oikeesti kukaan ei haluu kuulla mutsiltaan mitään hedelmällisyysjuttuja. Eikä muutenkaan tollasta, toi on niin huono läppä et.. et.. no siis, niinku emmätiiä.. aarrgh

(Emma poistuu ovet paukkuen)

ÄITI (itsekseen): Sehän meni hyvin.

(Emma tulee takaisin)

EMMA: Ni ooksä niinku ihan oikeesti paksuna?

ÄITI: No kuule kyllä.

EMMA: Mut miks, oliks se niinku vahinko tai jotain? Tai siis niinku et haluuksä niinku ihan oikeesti vauvan?

ÄITI: Se taitaa nyt olla vähän myöhästä miettiä että haluunko vai en.

EMMA: Oisko sit pitäny miettii sitä vähän aikasemmin? Vai meinaaksä että lisää vaan isättömiä muksuja tähän maailmaan? Et ekaks niinku yksinhuoltaja-teiniäiti ja nyt sit sama uudestaan keski-iässä?

ÄITI: Toi oli nyt vähän epäreilua. Ensinnäkin mä olin kakskytyks kun mä sain sut, en mikään teini. Enkä mä toisekseen halunnut yksinhuoltajaksi..

EMMA: Nii eli sä et edes halunnu mua. Sano vaan suoraan että mä olin vahinko! Ja nyt sä haluut uuden...

ÄITI: Ei se noin mennyt! Etkä sä ikinä missään olosuhteissa saa ajatella että oisit ollu vahinko! Äläkä keskeytä mua. Mä yritin sanoo että en aikonut yksinhuoltajaksi vaan me haluttiin sun isäs kanssa perustaa perhe, mutta hän sitten meni ja kuoli siinä kolarissa, niinkuin hyvin tiedät. Ja mä ajattelin kyllä paljon aborttia ÄLÄKÄ NYT TAAS KESKEYTÄ, kun mä olin ihan sekopäinen surusta ja varmaan raskaushormoneistakin. Musta tuntui että ilman Pasia mulla ei ole mitään syytä elää, mä vaan itkin ja oksensin ja halusin kuolla että jos mä sit näkisin taas Pasin.

EMMA: No voi nyyh…

ÄITI: Mut jotenkin ne viikot sitten vaan kului ja abortin mahdollisuus meni ohi, ja yhtenä aamuna mä tunsin sun potkivan. Se oli niinkuin pientä kuplintaa alavatsassa. Ensin mä en oikeen tiennyt mitä se oli, tai luulin että mulla on vaan ilmaa vatsassa, mut sit se tuli uudestaan ja mä tajusin että sinä se siellä liikuskelit. Ja sit mä aloin taas itkeä mutta jotenkin se tuntui erilaiselta, en mä nyt suorastaan ilosta itkenyt mutta en enää sillain epätoivoisestikaan. Ja sä jatkoit potkimista ja mä laitoin käden mun vatsan päälle ja tunnustelin sitä kuplintaa, tai se niinku vähän tärisi se vatsa mun käden alla, ja musta tuntui että mä sain niinku yhteyden sinuun. Ja sit mä ajattelin että olen siinä samalla jotenkin yhteydessä Pasiin myös. Ja sitten mä aloin taas pikkuhiljaa elää.

EMMA: Et sä oo ikinä ennen kertonu tota.

(Emma on pitkän aikaa hiljaa, meinaa monta kertaa sanoa jotain mutta ei saa sanaa suustaan)

EMMA: Toi on siis niin noloa ja sit kuitenki samalla jotenki tosi liikuttavaa. Mä luulin et mun isä vaan kuoli sillon ku sä odotit mua ja, emmä tiiä, en mä sit ajatellu et miltä se susta tuntui. Ku te olitte niin nuoriaki sillon. Siis onhan me käyty sen haudalla aina sinä päivänä ku se kuoli, mut mä oon ajatellu et se on ollu niinku mua varten, et mä niinku tajuaisin et mulla on kyllä isä mut se on vaan kuollu.

ÄITI: Kyllä ne käynnit on mulle tosi tärkeitä, ja käynhän mä siel haudalla aina jouluisin ja isänpäivänä ja Pasin syntymäpäivänä, ja välillä muutenkin.Mä juttelen siellä Pasille, sillai mielessäni. Kerron millanen susta on tullut ja mitä sä tykkäät tehdä ja miten sulla menee. Se oli mun ensirakkaus, Pasi, eikä sellasta voi koskaan tulla toista. Mikään ei ikinä tunnu samalta kenenkään toisen kanssa, enkä mä oo koskaan tuntenu itseäni niin hyväksi kuin sillon ku me oltiin Pasin kanssa.

EMMA: Mut miks sä nyt sit haluut toisen vauvan? Ja miks sä edes oot Arin kanssa jos ei se kerran tunnu miltään?

ÄITI: No enhän mä niin sanonut, tottakai mun on hyvä Arin kanssa, ei kai me muuten oltais oltu, mitä, yli viis vuotta. Se ei tunnu samalta, eihän se nyt mitenkään vois! Sillon mä olin niin nuori ja kaikki oli uutta, nyt oon keski-ikäinen kiitos vaan kun huomautit ja paljon kokeneempi. Mutta hyvältä voi tuntua ja tuntuu vaikkei samalta.

EMMA: Mut edelleen, miks sä haluut uuden vauvan? Haluuksä nyt sellasen ihanan pikkuperheen ja vauva-arjen mitä et mun kanssa saanut? Vai onks Ari edes sen isä?

ÄITI: Kuule, jos me nyt on oltu Arin kanssa se viis vuotta ja risat, ja vaikka se onkin merimies ja puolet ajasta poissa, niin voit olla ihan varma että en mä kenenkään muun kanssa ole harrastanut sek..

EMMA: ÄLÄ SANO SITÄ SANAA! Mä en haluu kuulla! Jotain rajaa tohon avautumiseen! Oisit voinu vaan sanoo et joo, on se Arin. Mut et sä oo vieläkään kertonu et miks sä haluut vauvan.

ÄITI: No eihän me varsinaisesti suunniteltu mitään vauvaa tai perhettä. Meidän on ollu ihan hyvä näin, molemmilla oma asunto ja oma elämä, ja sit kun Ari on ollu kotona eikä laivalla ni ollaan oltu paljon yhdessä mutta ei koko aikaa kuitenkaan. On saatu niinku ne parisuhteen parhaat puolet siihen oman toimivan arjen lisäksi. Ja mä oon ymmärtänyt ettei sullakaan ole ollut mitään Aria tai tätä meidän olemista vastaan?

EMMA: Joo ei, on se Ari ihan ok. Ja ihan jees ettei se oo täällä koko aikaa. Ja ettei se yritä leikkiä mitään isäpuolta, ku on vaan sellanen, no niinku, öö, sellanen hyvä tyyppi. Niinku aikuiseks hyvä. Ja musta tää meiän elämäki on ollu ihan jees tällai, niinku ilman mitään vauvaa.

ÄITI: Nii-i, kyllähän se vauva aika paljon kaikkea muuttaa. Mä en oo vielä kertonut Arille kun se on nyt laivan päällä eikä tällästä oikein voi kertoo puhelimessa. Enkä mä ole miettinyt mitään asumisjuttuja tai

mitään, ku tää on niin alussa tää raskaus ja, en mä tiedä, eihän tää mikään helppo juttu ole mutta näin on nyt käynyt, ja, niin, en mä tiedä...

EMMA: No just...

ÄITI: Nii-i. Eihän mulla oo kovin kauan vielä ollut aikaa ajatella asiaa, mut mitä enemmän mä ajattelen sitä paremmalta se alkaa tuntua. Mut entäs sä?

EMMA: Ai mitä mä?

ÄITI: Niin että miltä tää susta tuntuu?

EMMA: En tiiä. Siis justhan mä sanoin että meiän elämä on ollu ihan ok näin. Nii et en mä tiiä. Vittu!

(tytär poistuu omaan huoneeseensa)

ÄITI: Hei älä nyt mee, onks sulla kaikki hyvin?

EMMA (oven takaa): En vittu tiiä!

II kohtaus

EMMA (puhuu kännykkään): ...no älä...siis kyl mä ekaks olin ihan et ei vittu, et ku meil on kaikki ihan hyvin ni sit joku vauva...nii-i...no varmaan parkuu kaikki yöt..joo, vauvankakkaa (nauraa)...mut sit mä aloin kelaa et jos se ois tyttö, ni sen vois pukee sellasiin söpöihin vaatteisiin..no ei mitään röyhelöitä mut vaiks jotain Tommy Hilfigerii tai Gappii, niil on sellasii ihan siistei perus juttui mis on sit tietty se niitten logo tai se... ja sit sellaset ihanat pikkuset Conversen tarralenkkarit, niit saa tyyliin koosta 18 alkaen...no esim Zalandosta...mä googlasin...no en mä tiiä...mut mä oisin sit hei isosisko...Niin mut sul on aina ollu sisko ja veli, mul ei...nii...no ei kai niin pienen kanssa voi tapella...ja sit ku se kasvais ja oppis kävelee, ni sit se pitäis mun kädestä kiinni ku me mentäis vaiks jonneki puistoon, ja mä oisin sit sille se kiva ja tärkee…

(äiti tulee kotiin)

EMMA: Oliksä siel neuvolassa?

ÄITI: Joo.

EMMA: No mitä ne sano? Tehtiinks sulle jo se, mikä ultra se nyt oli?

ÄITI: Joo.

EMMA: No mitä? Näiksä sen? Heiluiks sen kädet ja jalat? Oliks se tyttö vai poika? Vai joko sen pysty näkee? Mä kyl toivoisin et se olis tyttö, vaiks ei sitä kai sais toivoo ku pitäis vaan toivoo et se on terve, mut

kyl mä silti toivon ku sit mä oisin kato sellanen siisti isosisko ja sit se vois ihailla mua ku se ois vähän vanhempi ja sit se haluis olla samanlainen ku mä ja käyttää samanlaisii vaatteita, ja…

ÄITI: Ole nyt vittu hiljaa.

EMMA: Tä?

ÄITI: Että ole nyt vittu hetki hiljaa.

EMMA: Äiti ethän sä ikinä kiroile.

ÄITI: No vittu ehkä mä alotan nyt.

EMMA: Hei mikä sul on? Niinku oikeesti?

ÄITI: No niinku oikeesti en ole raskaana. Se oli vittu sellanen tuulimunaraskaus, ja EN JAKSA SELITTÄÄ, kato vittu googlesta.

EMMA: Mut mä ehdin hei jo (äiti mulkaisee tytärtä)...tai eiku ei mitään.

(tytär alkaa googlata, äiti istuu hiljaa ja tuijottaa eteensä)

EMMA: (lukee kännykkää) Ai se on niinku tollee...ja sit ne oireet on tyyliin ihan todelliset...eikä sit kuitenkaan...niinku ikinä ollukaan…

(äiti tuijottaa edelleen eteensä)

EMMA: Mut äiti täähän on ihan perseestä. Et sul oli niinku keskenmeno, tai ei kai se edes ollu keskenmeno ku ei ollukaan mitään mikä ois menny kesken ku sä vaan luulit niin, mut eiks se oo silti ihan yhtä kamalaa, tai siis vaikket sä ehkä edes aluks halunnu mitään vauvaa mut ku se oli kuitenki tulossa ja me ajateltiin et okei antaa sit tulla, ja sit ei tulekaan, ja…

ÄITI: NO VOI NYT VITTU!

EMMA: Äiti toi ei kyl oikeesti sovi sulle toi kiroilu, mut jos sulle tulee siitä jotenki parempi olo ni ihan sama.

ÄITI: No ihan sama, ihan vitun sama! Miten mulle nyt mitenkään vois tulla parempi olo jostain vitun vitun hokemisesta! Ei kai mikään sana semmoseen auta, kun ensin ei ees suunnittele mitään vauvaa ja sit sellanen onkin yhtäkkiä tulossa vaikkei haluais ja sit alkaa vähän ajatella että ehkä se oiskin ihan kiva juttu ja sit sitä ei ookaan tulossa eikä oo koskaan ollukaan ja kaikki on ollukin vaan yks iso huijaus, oma kroppa on huijannut vanhaa tyhmää ämmää uskomaan että vois vielä... (äidin ääni sortuu ja hän alkaa itkeä)

EMMA (halaa äitiä): Äiti…

(keskustelu jatkuu äidin itkeskellessä ja Emman halatessa äitiä)

ÄITI: Ois se ollu jotenkin niin ihanaa saada vielä vauva…

EMMA: Nii-i. Vaik se ois ollu poikakin.

ÄITI: En mä nyt vielä niin vanha ole..

EMMA: Et nii.

ÄITI: Ja mä oisin tällä kertaa osannu oikeesi nauttia raskaudesta, ku ei ois ollu sitä surua siinä samalla niinku viimeks..

EMMA: Nii.

ÄITI: Arikin ois ollu niin onnellinen, se on aina halunnu omaa lasta mut ku ei sit vaan…

EMMA: Nii.

(valot himmenevät, äidin itku vaimenee)

III kohtaus

(äiti selailee valokuva-albumia, Emma tulee kotiin)

EMMA: Moi!

ÄITI: Moi!

EMMA: Mitä sä katot?

ÄITI: Vanhoja valokuvia. Nää on sun vauva-ajalta. Eihän niitä paljon ole mut edes vähän jotain.

EMMA: Ai siks ku,.. tai ei mitään. Näytä mullekin (istuu äidin viereen katsomaan). Kauhee ku mä irvistän tossa.

ÄITI: Eiku sä naurat. Sä nauroit tosi paljon vauvana, käkättelit aina iltasinkin yksinäsi sängyssä ennenku nukahdit.

EMMA: Tosi pimeetä!

ÄITI: Eiku se oli tosi söpöä.

EMMA: Aha.

ÄITI: Vauvat on kyl tosi söpöjä.

EMMA: Äiti, ni oisiksä oikeesti halunnu sen vauvan?

ÄITI (huokaisee): Joo. Ja en. Olisitko sä?

EMMA (huokaisee): No varmaan toi sama.

ÄITI: Jos se olis tullut niin olishan se ollu suuri lahja ja valtavan ihanaa ja kaikkee, ja kyllä mä tiedän että asiat ois jotenkin järjestynyt.

EMMA: Nii.

ÄITI: Mutta olis siinä kyl ollu aika paljon kaikkea, ja kun Arikin on niin paljon poissa, ja oonhan mä kuitenkin jo kolkytseitsemän..

EMMA: Nii. Ois mustakin ollu tosi siistii olla sellanen kiva isosisko, ainakin joskus, mut ku se ois sit ollu täällä koko ajan, se vauva.

ÄITI: Nii.

EMMA: Ja sit ku sä oisit ollu sit sen vauvanki äiti etkä vaan mun, ja se ois kuitenki tarvinnu sua paljon enemmän ku mä. Ja mä oon jotenki tottunu siihen et sä oot vaan mun mutsi.

ÄITI (taputtaa Emman olkapäätä): Emma, toi on varmaan kauneinta mitä sä oot ikinä mulle sanonu.

EMMA (tönäisee äidin käden pois): Älä nyt rupee tollaseks.

ÄITI: Sori. En rupee.

EMMA: Mut siis kyl mun mielestä meil on ihan hyvä näin, et ollaan niinku kahdestaan ja sit välillä Ari on täällä.

ÄITI: Niinhän meillä on. Ihan hyvä näin.